

DUISTERE ONTVOERDER

FAITH SUMMERS

Duistere ontvoerder

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Dark Captor*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman

Eerste uitgave januari 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

TRISTAN - ZES JAAR GELEDEN

Ik kijk over mijn schouder om Alyssa in de gaten te houden.

Ze is in de woonkamer haar schoenen aan het uittrekken. Ze gaat rechtop staan en kijkt om zich heen in het kleine huisje waar we vannacht zullen verblijven. Dan laat ze zich weer op de bank zakken.

Ze is bang.

Ik ben verdomme óók bang, en dat gaat ons geen van beiden helpen.

Nu ik weet dat ze mijn gesprek niet afluistert, praat ik verder met Gio, een van mijn hoofdbewakers.

‘Zorg ervoor dat de grenzen rond het huisje beveiligd zijn.’ Ik houd mijn stem expres zacht terwijl ik tegen hem praat aan de telefoon.

‘Ja, baas. We hebben mannen die de wacht houden. Ze waren hier al een paar minuten voordat je aankwam.’

‘Goed. Ik wil geen gezeik vandaag. Júíst niet vandaag.’ Ik kan de spanning niet uit mijn stem houden. Op momenten als deze herinner ik me dat, hoe hardvochtig ik ook ben, ik ook maar een mens ben.

We worden er allemaal aan herinnerd dat we menselijk zijn als er stront aan de knikker is en je beseft dat je sommige dingen nu eenmaal niet kunt beheersen.

Zoals een gestoorde man die achter je vrouw aanzit en haar lichaam wil, in plaats van de miljoenen die hij betaald kreeg om haar te bevrijden van de schuld die haar vader had.

Ik zucht en druk de telefoon tegen mijn oor, terwijl ik oppervlakkig ademhaal.

FAITH SUMMERS

‘Ik zal de wacht houden, baas,’ belooft Gio.

Ik kan het horen in zijn toon: hij weet hoe bezorgd ik ben. Hoe zwak.

Zwakheid en Tristan D’Agostino zijn woorden die niet in dezelfde zin thuishoren. Ze passen niet bij elkaar. Ik haat het woord “zwakheid” intens. Het doet me denken aan dat andere woord dat niemand in onze wereld graag hoort of ervaart.

Hulpeloos.

‘Je belt me zodra er problemen zijn,’ commandeer ik. ‘Ik meen het.’
‘Ja, baas.’

Ik hang op en stop de telefoon in mijn achterzak.

Als ik naar de nachtelijke hemel staar, vraag ik me af of ik er wel goed aan heb gedaan hier te komen.

Ik laat mijn handen rusten op het stenen oppervlak van het balkon in barokstijl en kijk uit over het uitgestrekte terrein, pikdonker in de nacht.

Ik kan helemaal niet veel zien. Dat betekent dat als iemand naar mij kijkt, die persoon ook niet veel kan zien. Verscholen aan de rand van San Bernardino Forest staat de hut waar we zijn, ver weg van huis en alles wat met ons te maken heeft. Dat zou het de perfecte plek moeten maken om de veiligheid te bieden die ik nu nodig heb, om Alyssa te beschermen.

Ik zou troost moeten vinden door dat gevoel van veiligheid, maar ik voel me niet echt in mijn element. Zo heb ik me de hele dag al gevoeld, als ik eerlijk ben.

Er komen problemen aan. Problemen die nog niet opgelost zijn en misschien nooit meer opgelost zullen worden. Dat gebeurt als je te maken hebt met een ziellose duivel als Mortimer Viggo.

Dat is de man die mijn meisje wil. *Mortimer Viggo*. God...Ik kan niet geloven dat ik aan die naam denk. Een naam die symbool staat voor de dood.

Hij en zijn Cirkel van Schaduwen, een groep Bratva-moordenaars, zijn als demonen uit de hel die nergens voor terugdeinzen om te krijgen wat ze willen. Op dit moment zijn ze op jacht naar mijn vrouw.

Deze ellende zou niet mogen gebeuren, niet met mijn meisje. Ze is lief en onschuldig en verdiende een mooie dag vandaag – niet dit.

Het is onze trouwdag. Een dag waar ik naar uit heb gekeken sinds ik haar met mijn gekke hoofd ten huwelijk vroeg toen ik pas twaalf was.

Ik had nooit gedacht dat we zo op onze hoede zouden moeten zijn. Ik heb allerlei maatregelen genomen om vandaag te laten verlopen zoals we gepland hadden en tot nu toe veilig te zijn. Ik bid tot God in de hoge hemel dat er niets zal gebeuren.

‘Tristan,’ klinkt Alyssa's zachte stem achter me.

Ik draai me naar haar toe en geef haar mijn beste glimlach.

Mijn engel lacht terug naar mij. Die heldere bruine ogen kijken me aan met dezelfde liefde die ze me altijd tonen, en haar ravenkleurige haar omlijst haar mooie, hartvormige gezicht.

‘Hé,’ zeg ik en ik loop naar haar toe.

Als ik haar gezicht streek, denk ik aan onze geloften en voel ik hoe speciaal zij voor me is. Alyssa temt het beest. Ze kalmeert het razende beest in me dat dreigt los te breken en elke klootzak te vermoorden die verantwoordelijk is voor deze situatie.

Maar eerlijk, er is maar één persoon die de toorn verdient die ik voel, en dat is haar vader.

‘Je blijft hier toch niet de hele nacht staan, hè?’ vraagt ze.

‘Nee, ik wil alleen zeker weten dat we veilig zijn. Zeker weten dat jou niets overkomt.’

De twinkeling verdwijnt uit haar ogen en ze perst haar lippen op elkaar. Ze slikt moeizaam en dwingt zichzelf te glimlachen. ‘Het spijt me dat dit allemaal zo moet.’

‘Hoeft niet.’ Het is niet haar schuld. Ze is een slachtoffer van hebzucht en de duisternis die in onze wereld plaatsvindt. Het soort dingen waar onschuldigen in verstrikt raken als er slechte mensen aan het werk zijn. Ik praat nou wel alsof ik een goed mens ben, alsof ik zelf niet slecht ben als harde gangster. Maar het is wel de waarheid. Ik ben anders. Maar in onze wereld pakken mensen dingen van je af als ze niet krijgen wat ze willen. Zoals degenen die je liefhebt.

‘We zijn morgen op het eiland,’ verzeker ik haar. ‘We kunnen daar verblijven en niemand zal ons storen. We blijven zo lang als nodig is.’

‘Het is niet goed om iets wilds in een kooi te stoppen. Niet juist,’ zegt ze. Het is iets wat ze al vaak tegen me gezegd heeft. Het was het eerste wat ze tegen me zei toen we elkaar jaren geleden ontmoetten, toen ik probeerde een wilde vogel die ik had verzorgd toen hij gewond was, in een kooi te stoppen.

Ik lach naar haar. ‘Mijn lief, heb je het over mij of over jou? De laatste keer dat ik het checkte, waren we allebei zo wild als maar kan.’

Daar grinnikt ze om, een lach die me hoopvol stemt. Als ze haar gezicht weer in de plooi heeft en de ernst in haar ogen terugkeert, krijg ik mijn antwoord. ‘Over jou. Ik heb het over jou. Het eiland is prachtig, en ik kan niet geloven dat je het echt hebt gekregen, maar een man als jij moet niet op een eiland gaan wonen. Zichzelf weghouden van familie en vrienden.’

‘Het is ons paradijs. Het kasteel voor mijn prinses. Een toevluchtsoord. Ik zal je beschermen, Alyssa, wat er ook gebeurt,’ zweer ik, en ik klink net als eerder toen ik mijn eeuwige trouw aan haar beloofde. ‘Hoor je me?’

Ze knikt met haar hoofd. ‘Ja, ik hoor je.’

‘Ik heb het eiland gekregen zodat we er een thuis kunnen bouwen. Net zoals ik beloofd had.’ Dat heb ik inderdaad beloofd. Ze was pas tien, maar ze weet het nog. In die tijd was ik straatarm en we woonden allebei in Stormy Creek. Een stadje dat bekend staat om de armen en ongelukkigen.

Als ik haar loslaat, gaat ze op haar tenen staan en drukt een kus op mijn kin.

‘Je hebt het beloofd, Tristan. Mag ik mijn man nu voor mezelf hebben, alsjeblieft?’

‘Dat mag. Ga maar naar boven, dan pak ik de champagne.’

‘Laat me niet te lang wachten.’

‘Dat ben ik zeker niet van plan,’ verzeker ik haar.

Ze glimlacht en ik voel me alweer wat beter. Ik kijk naar haar en probeer mijn angsten weg te duwen als ze wegloopt.

Iedereen is in hoogste staat van paraatheid. Het land rond de hut is beveiligd. Mijn vader en broers zijn ergens daarbuiten, op zoek naar de duivels. Ik kan vanavond relaxen. De komende paar uur als een uitstel van executie zien. Een rustig moment, zodat ik klaar kan zijn voor morgen.

Ik haat gewoon het idee dat Mortimer me constant in de gaten houdt.

Ik sluit mijn ogen kort, laat de stress uit mijn hoofd vloeien en ga naar de keuken. Ik had eerder champagne en nog wat andere dingen laten bezorgen, in mijn poging de viering nog even voort te zetten.

Ik pak de mand waar alles in geleverd is. Het is een van die grote dingen met een heel assortiment aan gebak en wijn.

Ik haal diep adem om mijn hoofd leeg te maken en ga terug naar de gang, maar een prikkelende sensatie in mijn nek doet me halverwege stoppen.

Er is iets vreemds aan deze plek.

Het voelt vreemder dan eerst.

Er gaat een vlag van angst door me heen als ik een aanwezigheid in het huis voel die er eerder niet was. Dezelfde soort aanwezigheid die ik heb leren opmerken als er gevaar dreigt. Het is dezelfde aanwezigheid die me vertelt dat ik níét paranoïde ben. Ik tast naar mijn Beretta in mijn achterzak en ga verder de wenteltrap op die naar de slaapkamer leidt.

Ik kijk rond en controleer het huis. Deze hut is klein. Flink wat kleiner dan het huis in Redondo Beach. Er ligt wel meer land omheen. Toch zou ik het moeten kunnen zien als er iemand het huis was binnengekomen.

Zo voelt het in elk geval wel.

Ik loop de slaapkamer in en verwacht Alyssa binnen te zien zitten, maar ze is er niet.

Ik zet de mand met de champagne op het bed en zoek haar in de badkamer, maar ook daar is ze niet.

‘Alyssa?’ roep ik.

Geen antwoord.

FAITH SUMMERS

Ik ga naar de andere twee kamers op de verdieping: dat zijn een slaapkamer en een grotere badkamer. Maar ... daar is ze ook niet.

Paniek overvalt me, waardoor mijn hart sneller gaat kloppen en mijn bloed door mijn aderen dreunt als vloeibaar vuur. Ik haast me terug naar beneden, de woonkamer in, en blijf stilstaan als ik de voordeur wijd open zie staan.

Die was zéker niet open toen ik hier net nog was.

Fuck.

‘Alyssa!’ roep ik, maar er komt nog steeds geen antwoord.

Ik pak mijn telefoon en bel Gio. Als zijn telefoon meteen op voicemail overgaat, loopt er een ijzige rilling over mijn ruggengraat. Hij neemt altijd op. Mijn hart zakt naar een van de onderste lagen van de hel wanneer ik mijn andere bewakers bel, en er verdomme precies hetzelfde gebeurt.

Niemand die de boel in de gaten had moeten houden, neemt zijn telefoon op. En ik kan Alyssa niet vinden.

Ik haast me naar de deur en haal verschrikt adem als ik haar armband op de drempel zie liggen. Hij ligt daar gewoon, alsof hij op me wacht.

Alsof hij daar is neergelegd om me te laten zien dat ik hulpeloos ben. *Hulpeloos*, precies datgene waar ik bang voor was. Oh, God...

Fuck!

Nee.

Dit kan niet waar zijn.

Ze hebben haar meegenomen. Ze is méégenomen.

Ze is weg. Ze hebben haar te pakken.

Hoe?

Fuck, hoe?

Waarom heb ik ze niet gezien?

Waarom heb ik ze niet gehoord?

Ik was maar een paar minuten weg. Meer niet.

‘Alyssa!’ Ik schreeuw en sprint naar buiten. Mijn voeten komen uit op het grindpad dat naar de oprit leidt.

Waar is iedereen?

Ik ren naar de plek waar Gio zou moeten staan. Daar staat zijn auto. Het portier staat open. In het maanlicht kan ik iets op de grond zien liggen.

Adrenaline drijft me voort, maar ik stop als de nachtverlichting aangaat en ik zie wat daar ligt. Het is zijn telefoon.

En nu ik naar zijn auto loop, snap ik waarom hij niet opnam.

Hij is dood. Zijn keel is doorgesneden van oor tot oor en bloed bedekt zijn borst.

Ik draai me om en kijk naar het hek, een meter of veertig verderop, en mijn hart stopt met kloppen als ik de schimmige figuren zie van de twee mannen die het huis ook in de gaten hadden moeten houden, onderuitgezakt aan weerskanten van de poort. En het hek staat verdomme open.

‘Tristan, vertel me alles nog eens,’ eist Massimo.

Ik staar in de ogen van mijn broer en probeer te kalmeren zodat ik hem kan antwoorden. Ik probeer het, maar ik kan het niet. Niet nu.

Ik pak het glas whisky en sla de bijtende vloeistof achterover. Dominic kijkt me alleen maar voorzichtig aan. Hij is al de hele tijd stil; hij zegt helemaal niets. Niet omdat er niets te zeggen valt, maar omdat alles wat er te zeggen valt zo voor de hand ligt. Het gebeurt niet vaak dat we iemand terugkrijgen als die eenmaal ontvoerd is. Mijn kleine broertje zegt niets omdat hij me dat niet wil vertellen.

Ik weet niet waarom, maar als er stront aan de knikker is, zijn wij drieën altijd degenen die bij elkaar blijven. Andreas, mijn oudste broer, gaat juist op pad om de held uit te hangen en iedereen te redden. Misschien heeft hij dat grote broer-gen dat hem dat laat doen.

Deze twee broers van me blijven echter bij elkaar en ik bij hen. Vandaag weet ik niet of ik ze dichtbij of juist ver weg wil.

Dominic zegt niets omdat hij weet dat ik het ergste vrees, en Massimo vertellen wat er gebeurd is, gaat ook niet helpen.

‘We hebben haar de hele nacht gezocht,’ zeg ik. Mijn stem klinkt verdomme zo gedempt. Ik ben kapot en ik kan de emotie niet beheersen.

‘Tristan, misschien hebben we iets gemist,’ antwoordt Massimo.

Ik staar naar hem en zie mijn eigen weerspiegeling in zijn ogen. Mensen zeggen dat we net een tweeling lijken. Als ik nu naar mijn broer kijk, zie ik dat hij een weerspiegeling van mij is, vanbinnen en vanbuiten.

Ik richt me weer op Dominic. Hij is de jongste van ons drie en hoewel we maar een jaar schelen, voel ik me soms veel ouder dan hij is door het respect dat hij me toont. Mensen weten dat de vier D’Agostino-broers niet met zich laten sollen. Mensen zien onze gebundelde kracht. Maar daarnaast hebben we elk onze eigen kwaliteiten.

Dominic is het hart van de groep, de meest scherpzinnige en intuïtieve. Hij weet dat ik pijn heb. De intensiteit in mijn blik laat hem naar beneden kijken, naar de vloer van deze verdomde hut waar ik dacht dat we veilig zouden zijn. Ik blijf naar hem staren, zelfs als zijn blik weer omhoog gaat om de mijne te ontmoeten.

‘Wat zeg jij, broer? Heb je geen wijze woorden voor me?’ zeg ik tegen hem. Ik weet niet waarom ik de moeite nog doe.

Zijn lippen bewegen om me te antwoorden, maar op dat moment hoor ik de klik van de voordeur die open gaat.

Ik haast me naar de gang, net als Nick, een van onze bewakers, het huis binnenkomt met een doos.

‘Baas, dit lag op kantoor met uw naam erop,’ zegt hij.

Massimo en Dominic komen bij me staan.

Mijn ogen zijn op de doos gericht. Hij ziet eruit als een standaard bezorgdoos. Niets onheilspellends, maar mijn hart klapt dicht van angst.

‘Die is gewoon achtergelaten?’ vraag ik.

Nick knikt. ‘We hebben de videobeelden gecheckt, maar ze waren gewist.’

Ja... net als die klotebeelden van de camera’s hier.

Ik ga naar hem toe en pak de doos aan.

Hij voelt zwaar. Vreemd zwaar.

Massimo komt naar me toe als ik de doos op tafel zet.

Ik haal adem, open hem, en alles binnenin mij verandert als ik eenmaal zie wat erin zit.

Alles verandert, en ik weet dat niets ooit nog hetzelfde zal zijn als ik in de heldere, bruine ogen van mijn meisje kijk.

Haar hoofd ligt in de kist, haar ogen zijn open van schrik en staren me aan. Bloed bevlekt haar wangen terwijl tranen over de mijne lopen. Mijn ziel huilt.

Ze hebben haar vermoord.

Ze hebben mijn Alyssa vermoord. Mijn vrouw.

Ze is dood. Mijn ergste angsten zijn uitgekomen. Ik kon haar niet beschermen. Ik kon haar niet beschermen...

Massimo en Dominic zeggen iets, maar ik kan ze niet horen. Een van hen grijpt me vast. Ik weet niet wie van de twee. Ik weet helemaal niets meer. De tijd staat stil en het is alsof ik in een nachtmerrie ben beland.

Behalve dat het geen nachtmerrie is. Dit is echt. Dit is wat er gebeurt in de duisternis van mijn wereld.

Dit is wat Mortimer Viggo doet met iedereen die hem dwarsboomt.

Mijn Alyssa is dood.

Mijn ziel huilt en sterft dan.

Duisternis vult de leegte als de laatste sporen van de man die ik ooit was oplossen in de lucht en “het beest” zijn plaats inneemt.

Duisternis vult me, en zo ook de honger naar wraak.

HOOFDSTUK 1

TRISTAN - HEDEN

De deuren van de verhoorkamer gaan open en dreunen tegen de muur.

Viktor en Aiden slepen een slungelige man met een sikje en een bebloed shirt naar binnen. Zijn gezicht is helemaal togetakeld en hij smeekt om genade.

Klootzak. Hij verspilt zijn adem. Genade is iets dat niemand in deze kamer hem zal tonen.

Vannacht is een nacht van afrekening. Een nacht om antwoorden te krijgen zodat onze vijanden zich kunnen verantwoorden voor hun misdaden.

Achttien maanden geleden verloor iedere man in deze kamer hun vader toen het Syndicaat van de Broederschap werd gebombardeerd in een geheim complot om hen te elimineren.

Massimo is de enige die is overgebleven. Een eenzame man die de rijkdom van een geheim genootschap van misdaadfamilies mocht houden, een genootschap dat ooit een macht was om rekening mee te houden. Massimo werd ingewijd toen onze vader hem de baas maakte van de D'Agostino *famiglia*.

Mijn broer was de enige die het bombardement overleefde, en de enige reden dat hij het overleefde was vanwege andere geheime plannen, die van Riccardo Balesteri. De vijand van mijn familie.

In een poging om de rijkdom van het Syndicaat te bemachtigen, verraadde Riccardo hen en sloot een verbond met Vlad Kuznetsov, Mortimers rechterhand in de Cirkel van Schaduwen. Zij waren de enigen die sterk genoeg waren om het tegen hen op te nemen. We

dachten dat zij de enigen waren die verantwoordelijk waren voor de bomaanslag, totdat we een anonieme brief kregen waarin stond dat er meer waren geweest. Op dat moment begon onze honger naar wraak.

Voor mij ging het echter dieper, veel dieper, omdat ik vermoedde dat Mortimer Viggo er ook nog bij betrokken was. Ik was goed op de hoogte van zijn werkwijze van jaren terug, toen ik wraak had geprobeerd te nemen voor mijn Alyssa.

Het was namelijk Vlad die Alyssa vermoord had. Hij had afschuwelijke dingen met mijn meisje gedaan voordat hij haar hoofd had afgehakt en het naar mij had gestuurd in die doos, maar Mortimer had Vlad gestuurd om haar te vermoorden. Ik heb Vlad gedood, maar ik wil nog steeds wraak nemen op Mortimer.

Vlad zette het plan om het Syndicaat uit te schakelen samen met Riccardo op, maar we wisten dat de aanwezigheid van een Schaduwlid alleen mogelijk was als Mortimer dat had goedgekeurd. We hebben geen idee wie er nog meer bij betrokken was, maar ik wist wel dat als we antwoorden wilden, we bij hem moesten beginnen.

En deze klootzak hier is de eerste meevaller die we in al die tijd hebben gehad. Een verdomde spion.

‘Deze klotevent is degene met de antwoorden. Speel geen spelletjes met ons, smerig uitschot,’ schreeuwt Viktor met een Russisch accent.

Viktor werd de baas van de familie Romanov toen zijn vader overleed; Aiden is zijn broer. Ze maken deel uit van de Bratva. Hun vader was, net als de onze, lid van het Syndicaat.

‘Dit stuk stront heeft de bom die onze vaders doodde gemaakt,’ voegt Aiden toe, terwijl hij de man meesleept.

Ik richt mijn blik op de man in hun armen. Hij was het die de bom gemaakt heeft. Dat feit heeft net zijn doodvonnis getekend.

Massimo en Dominic gaan aan de kant als Viktor de man naar de muur sleept en Aiden zijn polsen vastketent. Dan stappen ze opzij en laten Massimo het overnemen. Ze tonen hun respect voor zijn leiderschap en autoriteit.

‘Naam?’ eist Massimo.

‘Wilson Parker,’ antwoordt Viktor.

‘Details?’

FAITH SUMMERS

‘Leeftijd negenentwintig, inwoner van Summer Heights. Hij is een ex-militair van de explosieven-opruimingsdienst en een computerhacker. En wat voor ons belangrijk is: hij is de man die van Mortimer Viggo de opdracht kreeg om niet alleen de bom te maken die onze vaders doodde, maar hij hackte ook de beveiligingssystemen in het Syndicaatgebouw om ervoor te zorgen dat niemand het zou overleven. Hij werkt al heel lang samen met Mortimer Viggo.’

Daar is het.

Daar is het verdomme allemaal. Een voorproefje van wat ik vermoedde.

Mortimer Viggo was er meer bij betrokken dan we dachten. Toen we die brief kregen, was hij de eerste die in me opkwam.

Nu weten we dat Vlad en Riccardo slechts marionetten waren. De meester die de touwtjes in handen had, was altijd Mortimer.

Net als zes jaar geleden.

Massimo kijkt naar mij, en Dominic kraakt zijn knokkels. Ze weten allebei dat ik een persoonlijk belang heb in deze zaak, vanwege Alyssa.

‘Toestemming om te spreken, broer?’ vraag ik aan Massimo, reikend naar mijn mes in mijn achterzak.

‘Toegestaan,’ antwoordt Massimo.

Ik stap recht op Wilson af, en hij huivert als hij me ziet.

‘Alsjeblieft... spaar me. Ze vermoorden me als ik praat,’ sputtert Wilson. Een van zijn tanden valt op de grond, en ik frons.

‘Hou je kop,’ blaf ik. Mijn stem klinkt door de kamer en weerkaatst tegen de muren. ‘Wat denk je dat we met je gaan doen?’

Ik kan dit soort idioten niet uitstaan. Degenen die denken dat we ze gewoon ondervragen en ze dan laten gaan.

‘Alsjeblieft, ik smeeek je... Je hebt al een naam. Is dat niet genoeg?’

‘Het is genoeg als ik zeg dat het genoeg is,’ laat ik hem weten. ‘Vertel ons alles. Ik wil álles weten van wat Mortimer Viggo gedaan heeft.’

‘Er is... te veel,’ mompelt hij.

Te veel? *Jezus...* Ik vraag me af wanneer te veel echt *te veel* is.

De zonden en geheimen die mijn familie heeft laten opschrikken sinds deze shit begon, waren de zonden en geheimen die niemand ooit zou vergeten. Het soort geheimen dat een persoon voor altijd

verandert. Vanbinnen en vanbuiten. Ik zag de verandering in mijn broers bijna in één seconde gebeuren. Die verandering kwam al voor mij toen Alyssa werd vermoord.

Alles wat er gebeurd is, heeft ons ruw wakker geschud, niemand kon het voorzien. En het is allemaal in één middag gebeurd. Alles.

Niet alleen werd het Syndicaat gebombardeerd, maar de spreekwoordelijke kastdeur ging open, en alle skeletten vielen naar buiten, met gefluisterde geheimen op hun lippen en dolken in hun handen, klaar om te doden en rechten te claimen.

Die middag verloren we Pa. De bom verwondde hem, maar het was Riccardo's kogel in zijn hoofd die hem doodde. We hoorden ook dat dezelfde duivel onze moeder bijna twintig jaar geleden vermoord had en het op zelfmoord had doen lijken.

Toen verloren we Andreas, onze oudste broer. Van alles dat er gebeurd is, hebben zijn daden me nog het diepst geraakt. Ik heb altijd al vermoed dat als iemand een schurk zou worden, hij het zou zijn. Hij deed het.

Toen Pa Massimo koos om baas van de familie te worden, koos Andreas de kant van Riccardo om ons te vernietigen. Allemaal in een poging om het D'Agostino-imperium voor zichzelf te houden.

Al die troep is wat je noemt *te veel*, en er was meer. Dit waren gewoon de ergste delen van de ramp.

Ik plaats mezelf recht in Wilsons gezichtsveld en zorg ervoor dat de klootzak kan zien hoe serieus ik ben. Ik wil dat hij de echte ik ziet, een man die niets meer te verliezen heeft.

Mannen zoals ik hebben geen ziel, ze kennen geen grenzen. Het enige dat mij voedt is vergelding en de dorst naar bloed om de gedachte aan wraak te stillen die al mijn gedachten opslokt.

Ik wil dat hij dat ziet en weet dat ik geen man ben om mee te sollen. Terwijl ik hem aanstaar, daagt er begrip in zijn ogen. Het komt tegelijk met doodsangst, wanneer ik mijn mes omhoog steek. Ik weet niet zeker of hij al bang genoeg is, dus ik moet het nog een beetje erger maken.

‘Wilson... Ik weet niet met wie je omgaat, maar dit is niet het moment voor onzin. Dit is de enige waarschuwing die je van mij

krijgt. Praat, of ik zal je langzaam doden. Zeg niets en het zal een langzame, kwellende, ondraaglijke pijn zijn. Het soort pijn waardoor je me zult smeken om je te doden.’ Ik glimlach, en zijn ogen worden nog groter.

Maar net zoals ik al verwachtte, zwijgt hij.

Ik kijk naar Massimo voor toestemming om te handelen, en hij knikt. Met zijn goedkeuring ram ik mijn mes in Wilsons schouder. Dat zal hem niet doden, maar het zal genoeg pijn doen om die klootzak te laten huilen. En dat doet het zeker.

Hij jankt van de pijn en begint hartgrondig te snikken. Dan gooit hij er nog meer smeekbeden uit, bedelend om genade.

‘Jij dwaas, stop ermee! Stop met vragen om genade,’ brul ik. ‘Wáárom zouden we je dat tonen? Jij hebt die klotebom gemaakt.’

Ik ruk mijn mes uit zijn schouder en steek hem in zijn rechterzij. De schreeuw die uit zijn mond komt, gaat door merg en been, en nog een keer als ik het mes verder naar binnen duw en metaal tegen bot schraapt.

‘Stop! Alsjeblieft...!’ schreeuwt hij.

Het lijkt erop dat we ergens komen. ‘Klaar om te praten? Of moet ik beginnen met het afhakken van ledematen?’

Hij zegt niets. Ik kwam al binnen zonder geduld, dus zijn zwijgen doet me knappen. Ik trek mijn pistool en schiet hem in de bovenkant van zijn dij. Als hij deze keer gilt, is het alsof de dood hem komt halen. Ik hoop dat dat genoeg overredingskracht is. Als ik nog meer schade aanricht, hebben we misschien niks meer aan hem.

Ik trek nog eens aan de haan van het pistool en hij schreeuwt opnieuw.

‘Néé! Alsjeblieft. Ik zal praten. Ik zal je vertellen wat ik weet.’

‘Ga je gang, jij hebt de microfoon in handen. We willen oh zo graag horen wat je te zeggen hebt,’ antwoord ik spottend.

‘Mortimer stemde toe om met Riccardo Balesteri te werken toen hij hem vertelde dat je vader contacten had lopen met de Russische en Italiaanse regering. Het Syndicaat zou die verschillende zakelijke contracten overnemen,’ legt hij uit met een zwakke stem.

Ik bal mijn vuisten bij het noemen van mijn vader. Ik wist dat er nog meer shit zou komen die ik niet leuk zou vinden.

‘Ga door,’ moedig ik aan.

‘Het zou meer rijkdom, controle en macht voor de Broederschap betekend hebben. Controle over middelen waar de criminele ondergrondse van leeft. Het bezit van de oliemaatschappij maakte je vader de rijkste in het Syndicaat, dus de regeringsleiders gingen akkoord om contracten met hem te tekenen. Hij was van plan om het eigendom over te dragen aan het Syndicaat, zodat ze het als groep konden delen. Mortimer is altijd op zoek geweest naar een manier om het Syndicaat uit te roeien. Hij wilde hen wegvagen, maar hij wilde je vader dood, omdat zonder hem de contracten ongeldig zouden zijn.’

Ik zoek Massimo’s blik om daar kracht uit te putten, want ik heb net de bevestiging gekregen dat Mortimer de dood heeft bevolen van iemand anders die belangrijk voor me is. Mijn vader.

Massimo kan me niet aankijken. Hij staart naar Wilson. Dominic ook.

Ik richt mijn aandacht weer op Wilson en probeer mijn kalmte te bewaren. Ik wil alles te weten komen wat er te weten valt. Dan zal ik hem doden. Dan blaas ik zijn hoofd eraf en hoop ik dat dat hetzelfde voelt als aan diggelen geblazen worden.

‘Wat is er nog meer?’ eis ik.

‘Riccardo was niet het enige lid van het Syndicaat dat zich tegen hen keerde,’ raspt hij.

Jezus Christus. Dat vermoedde ik ook al. Verdomme, ik haat het om gelijk te hebben. Toen ik hoorde wat er gebeurd was, dacht ik dat zo’n complot alleen zin zou hebben als iemand anders ze állemaal zou helpen. En de verdomde daders moeten mensen zijn die we kennen.

Het Syndicaat bestond uit de leiders van zes misdaadfamilies: vier Italiaanse families en twee van de Bratva.

Aangezien het niet Riccardo’s familie, de D’Agostino’s, of de Romanovs kunnen zijn, blijven de anderen over.

‘Wie zijn het? Geef me namen,’ eis ik.

‘Ik weet alleen van de Volkovs, maar Riccardo heeft ze bedrogen.’

Massimo overwoog contact met hen op te nemen om het Syndicaat te hervormen. Als ik dit zo hoor, zie ik dat mensen echt niet te vertrouwen zijn.

‘Er waren vijf anderen betrokken bij Mortimers plan,’ voegt Wilson eraan toe, en mijn bloed begint te koken.

Verdomme, nu komen we tot de kern van de zaak om de geheimen te onthullen. Ik bijt hard op mijn kiezen en kijk dan naar Massimo. Wilson heeft ons net een aantal gegeven. Nu weten we hoeveel mensen er bij betrokken waren. Vijf. Er zijn er nog vijf.

‘Wie zijn de anderen?’

‘Ik heb geen namen. Ik weet alleen dat de contracten die je vader tekende de raderen in beweging hebben gezet om iedereen bij elkaar te krijgen.’

‘Je weet verdomme niet wie ze zijn, maar je weet dat ze met z’n vijven waren?’ schreeuwt Massimo. ‘Je moet toch een idee hebben wie ze zijn.’

‘Ik weet het niet. Ik hoorde iets over Italianen. Maar geen namen.’

De Mazzones waren de enige andere Italiaanse familie in het Syndicaat. Maar hij heeft hun namen niet gegeven. Zij zouden het kunnen zijn, maar misschien ook niet.

‘*Kruv'omertà*,’ mompelt hij, en mijn zenuwen piepen bij het horen van die woorden. ‘Ik heb dat een paar keer horen zeggen.’

Ik vernauw mijn ogen en werp een blik op Massimo. *Kruv'omertà* is een geheime bloed-eed voor de zwiiggelofte die wordt afgelegd tussen een lid van de Bratva en een persoon van La Cosa Nostra.

Het is een zeldzame eed. In de dertig jaar dat ik nu leef, heb ik er maar twee keer iets over horen zeggen. Het is zo zeldzaam omdat het een ernstige gelofte is, die degenen die hem hebben afgelegd bindt tot de dood.

‘Wie heb je dat horen zeggen?’ vraag ik.

‘Mortimer.’ Wilson kijkt naar Massimo, en dan weer naar mij. ‘Ik weet niets anders. Dat is alles. De mensen die samenkwamen wilden het Syndicaat afbreken. Het plan mislukte toen Riccardo stierf. Ze dachten dat hij het laatste lid zou zijn dat overbleef. Hij had een aanwinst voor hen moeten zijn, met alle rijkdom die hij zou hebben

geërfd van het Syndicaat. Zolang het Syndicaat bestaat en niet onder hun controle is, zul je altijd vijanden hebben die wachten op de volgende kans.'

Het lijkt erop dat hij ons alles heeft gegeven wat hij kan, en het is te veel. Te veel om te verwerken omdat het betekent dat achttien maanden geleden slechts het topje van de ijsberg was. Er is meer te ontdekken, meer zaken waar we antwoorden op nodig hebben.

'Jij... Ik wil meer weten over wat je gedaan hebt. Je hebt de bom gemaakt. Wat heb je nog meer gedaan?' vraagt Massimo. Ik kan aan de toon van zijn stem horen dat de dood in het verschiet ligt.

'Ik heb met de Volkovs overlegd wanneer ik de bom moest laten ontploffen.'

Massimo staart hem lang en hard aan. Een paar seconden van stilte gaan tussen hen voorbij. Een paar seconden niets, met de stilte indringend in de lucht.

'Nog iets anders?' vraag ik, de ondervraging onderbrekend.

'Nee,' antwoordt Wilson.

Ik richt mijn pistool om hem te doden, maar een andere kogel steelt het moment van me en landt precies tussen zijn ogen. Bloed spettert overal en Wilsons lichaam wordt slap.

Ik draai me om en zie Massimo met zijn pistool omhoog, zijn vinger nog steeds op de trekker. Hij trok zijn pistool zo snel dat ik het niet zag aankomen.

'Hij was mijn moordenaar. Tenslotte was zijn bom ook bedoeld om mij te doden. Ik had die dag moeten sterven, maar ik sta nog steeds. Het was aan mij om zijn leven te nemen,' redeneert Massimo. 'Pa stierf in mijn armen...' Zijn stem valt weg. Hij hoeft niets meer te zeggen.

Massimo's kaak verstijft, en ik kan zien dat hij zijn woede probeert in te houden. Net als ik. Dominic zegt niets. Hij is weer ongewoon stil en ik heb het gevoel dat het te veel voor hem is. Een mens kan maar zoveel hebben, en hij is zichzelf niet meer sinds alles naar de klote ging.

'Wat nu?' vraagt Viktor na enkele ogenblikken.

We kijken naar hem, en ik heb eigenlijk geen antwoord. Ik denk Massimo ook niet. We vermoedden dat Mortimer erbij betrokken

was, maar nu weten we dat hij het was, en we kunnen hem niet vinden.

Dat is oud nieuws, en om het nog erger te maken, niemand heeft ooit zijn gezicht gezien.

Ik jaag al zes jaar op een gezichtsloze schurk, en ik weet niet of ik ooit zelfs bij hem in de buurt ben gekomen. Niemand weet hoe Mortimer Viggo er eigenlijk uitziet. Ze kennen alleen zijn naam, en als je die naam hoort overleef je meestal de volgende minuut niet om hem te onthouden.

‘Ik zal blijven zoeken,’ belooft Dominic. Er ligt duistere dreiging in zijn ogen, die me niet bevalt. Ik mag best naar de duistere kant oversteken, maar mijn broertje niet. Maar ik weet dat als iemand iets kan vinden, hij het zal zijn.

‘En wij dan?’ vraagt Viktor, terwijl hij naar Massimo staart. ‘Ik denk dat we bewezen hebben dat je ons kunt vertrouwen. We willen meedoen aan de reformatie van het Syndicaat, als je dat nog steeds wilt. We zullen samen sterker staan, wanneer het erop aankomt.’

Massimo knikt instemmend. ‘Ja. We zullen elkaar ontmoeten en de volgende stappen bespreken. We hebben veel te overwegen.’

Niets is waarachtiger dan dat.

Ik loop Massimo's kantoor binnen bij D'Agostino's Inc. en kijk hoe hij bij de ramen staat, die van vloer tot plafond reiken. Hij is in gesprek met Alfonse Belmont.

Alfonse was mijn vaders persoonlijke assistent en manager bedrijfsontwikkeling. Ze kenden elkaar in Italië, waar ze samen opgroeiden, en zijn altijd vrienden gebleven. Dat maakte hem als een tweede vader voor ons. Hij leidde ons op en leerde ons alles te doen hier in het bedrijf.

Hij lijkt Massimo een van zijn peptalks te geven. Iets wat mijn broer zeker kan gebruiken.

Als hij me ziet binnenkomen, legt Alfonse een geruststellende hand op Massimo's schouder en loopt naar me toe.

Hij geeft me een strenge blik als hij vlak voor me tot stilstand komt. Hij is zich ervan bewust dat we een zware nacht hebben gehad en

lijkt extra bezorgd om ons. Niemand zal hem details hebben gegeven, maar het is duidelijk dat we shit hebben meegemaakt. Hij weet ook van onze zoektocht. Het was nogal moeilijk om zoiets voor hem te verbergen.

‘Jullie doen het rustig aan vandaag,’ waarschuwt hij. ‘Jullie vader zei altijd dat je rust moest nemen als je moet hergroeperen. Dat moeten jullie vandaag doen. Jullie twee hebben dezelfde uitgebluste blik.’

‘Maak je geen zorgen. We nemen wel wat tijd,’ verzeker ik hem.

‘Goed dan. Bel me als je me nodig hebt.’ Hij slentert weg en ik loop naar Massimo.

We hebben over een uur een afspraak met een van onze investeerders. Massimo wilde ons eerst zien, zodat we konden praten. Dominic zal hier snel zijn. Ik ben gewoon vroeg.

Dat doen we altijd voor zo'n vergadering. Massimo heeft mij onderbaas van de familie gemaakt en Dominic zijn consigliere.

Hij draait zich naar me toe als ik dichterbij kom en ik zie een stuk papier in zijn handen.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘De brief,’ antwoordt hij met een grijns. ‘Ik wou dat ik wist van wie die was.’

Massimo kreeg die brief zeven maanden nadat het Syndicaat werd gebombardeerd.

Ik steek mijn hand uit om hem aan te nemen. Ik heb hem al honderd keer gelezen, en iedere keer probeer ik te bedenken van wie hij zou kunnen zijn. Het kan geen kwaad om hem nog eens te lezen, dus doe ik het:

Beste Massimo,

Jij kent mij niet. Maar ik ken jou wel, en ik voel me gedwongen contact met je op te nemen in het licht van de informatie die ik onlangs heb ontdekt.

Er was zoveel meer aan de hand dan wat er zeven maanden geleden gebeurde, toen het Syndicaat werd vernietigd.

Er waren meer mensen bij betrokken dan je denkt. Zoveel meer die verantwoordelijk waren voor de dood van onze geliefden. Zovelen maakten hun handen vuil om onze vaders te beëindigen.

Riccardo Balesteri was slechts een pion in een groter spel om vijanden uit te roeien. Ik adviseer je dringend om niet alleen te staan, maar om het Syndicaat te hervormen en te leiden. Wees een leider.

Alleen met de sterkste allianties kun je op je vijanden jagen, of er komt oorlog.

Veel geluk.

Een vriend.

Ik slaak een zucht, geef hem de brief terug en schud mijn hoofd. Ik heb nog steeds geen idee van wie hij afkomstig is, maar na gisteravond voelt het anders.

Deze man wist wat er aan de hand was.

‘Hij weet wie de daders zijn,’ zeg ik, en Massimo knikt. ‘Hij wist wat Mortimer deed en waarom.’

‘Ja. Ik wou dat ik wist wie hij was en waarom hij niet gewoon kon zeggen wat hij wist.’

‘En nu weten we dat er nog vijf mensen waren,’ voeg ik eraan toe.

‘Ja, en er was wat Wilson zei over Italianen.’ Hij vernauwt zijn ogen en schudt zijn hoofd. ‘Het is alsof we in raadsels moeten spreken. Ik weet niet of de Mazzones bedoeld worden of dat de ándere mensen Italianen waren. Ik weet niet of de *kruv' omertà* werd gesloten binnen een groep of dat het één persoon was.’

Ik zucht en breng mijn hand naar mijn hoofd. Er is te veel om over na te denken, en alles voelt verwarrend als je alleen maar puzzelstukjes hebt en er delen ontbreken. Je weet niet wat waar past en wat niet.

‘Meestal wordt de *kruv' omertà* met één persoon gesloten, maar niets weerhoudt je ervan om hem met meerdere personen te sluiten. Het is alleen zeldzaam, Massimo. Het vereist meer dan alleen een verbond. Het is een belofte tot de dood, een belofte voor het leven.’ Het is een mysterie, en als ik eerlijk ben, slaat dat deel nergens op, maar ja, níets slaat nog ergens op sinds onze wereld op z'n kop werd gezet.

‘Weet je wat, Tristan? Ik heb hier staan nadenken over wat ik aan alles ga doen, en ik had net zo goed aan mijn reet kunnen krabben, want ik weet geen reet. Ik weet niet waar ik moet beginnen om iets te ontrafelen. Ik heb Riccardo vermoord. Hij was het enige lid van zijn familie dat in staat zou zijn geweest om samen te werken met

iemand als Mortimer. Ik denk niet dat het de Falciones waren, want Phillipe Falcione was de voorzitter van het Syndicaat. Dus als er Italianen worden genoemd, moeten we aannemen dat de Mazzones erbij betrokken waren. Dat betekent dat ze net zo schuldig zijn als de Volkovs. Dat zou de helft van het Syndicaat geweest zijn.'

Als je het zo hardop zegt, wordt de ernst van deze shit wel benadrukt. 'Geen wonder dat alles ging zoals het ging.'

'Precies. Wat er anderhalf jaar geleden gebeurde, was een eyeopener. Deze shit gebeurde omdat misschien de helft een andere partij koos. Zelfs als het alleen Riccardo en de Volkovs waren geweest, was dat al genoeg. En verdomme, zij die loyaal bleven waren te gefocust op het binnenhalen van geld en rijk worden om op iets anders te letten. Het verdomde geld telde uiteindelijk voor niets. Het kon hen toen niet helpen en geld zal ons nu ook niet helpen.'

Hij heeft gelijk. Het Syndicaat was grotendeels gebaseerd op rijkdom. Vele generaties geleden werden ze gevormd om hun rijkdom, macht en middelen te combineren. Ik ben het ermee eens dat de focus op overdaad en welvaart lag en ze lang niet genoeg aandacht hadden voor andere zaken, die ook belangrijk waren. Ze dachten dat onbeperkte rijkdom macht zou geven. Dat klopte ook wel, tot op zekere hoogte, totdat iemand dus een manier vond om zijn eigen welvaart te gebruiken om zich tégen hen te keren.

Het was verdomme precies hetzelfde toen het over onze verliezen ging. De D'Agostino's zijn een machtige familie. Niemand kan ons zomaar neerhalen. De enige manier om mannen zoals wij te pakken te krijgen, is door de mensen die wij vertrouwen tegen ons op te zetten. En omdat vertrouwen niet vanzelfsprekend gegeven wordt, is een man die we vertrouwen tegen ons opzetten als ons vastbinden en elkaar slaan. Dat is de enige manier om ons te pakken, en onze vijanden weten dat. Mortimer weet dat.

'Wat stel je voor?' vraag ik.

'Ik was het ermee eens dat we het Syndicaat zouden moeten hervormen vanaf het moment dat ik de brief kreeg. Toen ik te horen kreeg dat ik op mijn vijanden moest jagen of dat er oorlog zou komen, wilde ik de alliantie die een Syndicaat zou geven. Maar ik heb de tijd

genomen om te overwegen wie ik erbij wil betrekken, want hoewel ik de structuur en het concept hetzelfde wil houden, wil ik niet dezelfde problemen, zodat dezelfde shit in de toekomst weer kan gebeuren. Ik denk dat ik eindelijk een begin kan maken met de wederopbouw, maar ik ga door met de jacht. Mortimer staat boven aan de lijst.'

'Je weet dat ik je volledig steun. Ik ben nooit gestopt met zoeken naar die man.'

'Ik weet het.'

'Als we Mortimer te pakken krijgen, is dat een grote overwinning. Als we de rest van deze klootzakken pakken, dan denk ik dat ik het syndicaat ga hervormen met dezelfde visie als Pa had.'

Ik knik instemmend.

We groeiden arm op, leefden in de stront omdat Riccardo Balesteri ervoor zorgde dat onze vader alles verloor. Pa herbouwde en gaf ons een erfenis met D'Agostino Inc. Hij ging een stap verder en sloot zich aan bij het Syndicaat om te beschermen wat we hadden en om ons sterker te maken. We kunnen de visie die onze vader had voortzetten door ervoor te zorgen dat we voorzorgsmaatregelen nemen om van het nieuwe Syndicaat een formidabele kracht te maken.

De deur wordt opengegooid en Dominic stormt naar binnen met een stapel documenten.

'Jongens,' zegt hij ademloos. 'Ik heb iets gevonden.'

'Wat?' Ik staar hem gretig aan.

Hij gaat naar Massimo's bureau en legt de papieren klaar. Wij volgen en bekijken ze terwijl hij ze uitspreidt.

Een ervan lijkt op een akte van overdracht en de rest zijn lijsten met adressen en foto's van een jonge vrouw met witblond haar en heldergroene ogen. Ze trekt onmiddellijk mijn aandacht, want ze is erg mooi.

'Kijk, hier,' Dominic wijst naar de akte, en ik zie precies waar hij naar wijst.

Het is Mortimers naam, die een huis in Moskou overdraagt aan Isabella Viggo.

'Isabella Viggo?' vraag ik met vernauwde ogen en Dominic knikt.

Hij wijst op een andere reeks documenten, waarin Isabella Viggo's relatie tot Mortimer wordt vermeld... als zijn dóchter.

Fuck... Die man heeft een dochter.

Het besef dringt tegelijkertijd tot Massimo en mij door, en we kijken elkaar aan.

‘Mortimer heeft een dochter,’ zeg ik en knars mijn tanden.

‘Correctie, broer; Mortimer heeft een dochter waar alleen een select groepje van weet,’ zegt Dominic. ‘Dat huis in Moskou staat leeg, maar ik heb een adres in Rhode Island gevonden voor het contactpunt. De vrouw die daar woont, is echter deze dame: Isabella Baker. Ze is tweeëntwintig en werkt in de Ridgewood-kliniek als assistent-therapeute.’

Ik zucht. ‘Dezelfde voornaam, en er is alle reden om de achternaam te verbergen.’

‘We moeten voorzichtig zijn. Misschien is ze het niet. We hebben iets nodig om haar te identificeren als Isabella Viggo,’ zegt Massimo. ‘Isabella Baker kan iemand zijn die met hen samenwerkt, of gewoon een contact op het adres met dezelfde voornaam.’

‘Of zij is het,’ houd ik vol. Misschien ben ik wanhopig en wil ik zo snel mogelijk ergens naartoe. Of misschien wil ik de komende zes jaar gewoon niet in dezelfde ellende doorbrengen, of erger nog... nóg iemand verliezen.

‘Hoe heb je dit gevonden, Dominic?’ vraagt Massimo.

‘Ik heb alles gehackt wat ik maar kon verzinnen. Ik heb trackers op verschillende systemen gezet om me te waarschuwen als Mortimers naam opduikt. Dit kwam van een kadasterkantoor in Moskou. Het is vanochtend ingediend. Op het moment dat het in de systemen werd gescand, pikten mijn bots het op. Ik heb de rest van het graafwerk gedaan met de details van de akte.’

Fuck... Alles wat ik kan doen is verbaasd naar hem kijken.

‘Goed werk, Dominic,’ zegt Massimo met een knikje.

‘Fuck yeah,’ beaam ik.

‘Dus... Wat gaan we doen?’ vraagt Dominic zenuwachtig.

‘Als deze vrouw zijn dochter is, weet zij hem wel te vinden,’ zeg ik, terwijl ik de foto van haar oppak.

Ze is echt mooi. Dat witblonde haar en die felgroene ogen zijn opvallend. Haar ogen houden me op mijn plaats alsof ze me echt aankijkt, en er ligt een glans van vastberadenheid in.

Is zij zijn dochter?

Als ze dat is, dan maakt dat haar ook mijn vijand. Schuldig door louter associatie, haar handen even smerig en haar ziel even donker als die van haar vader.

Een plan begint te broeien in mijn hoofd, te roeren in mijn ziel. Hetzelfde plan dat ik al vele malen heb bedacht. Nadat Alyssa was vermoord, heb ik me talloze keren afgevraagd of Mortimer iemand had om wie hij gaf. Dit zou haar kunnen zijn, een dochter.

‘Als we haar hadden, zouden we een stap dichterbij zijn om hem te vinden. Een enorme stap,’ zeg ik.

‘Ik betwijfel of ze ons die informatie zo gemakkelijk zal geven als Mortimer zoveel moeite heeft gedaan om zijn identiteit te verbergen,’ zegt Dominic.

‘Nee, ik denk niet dat ze dat zal doen. We moeten haar meenemen.’

Mijn broers kijken me aan, geen van beiden zijn het met me oneens. We zijn allebei net zo meedogenloos als de ander. We weten wat er soms moet gebeuren om te krijgen wat we willen. Het maakt niet uit of het goed of fout is.

‘Haar ontvoeren?’ vraagt Massimo.

‘Ontvoer haar,’ bevestig ik met een knikje.

‘Kunnen we dat doen?’ vraagt hij, terwijl hij naar ieder van ons kijkt.

We hebben niet de gewoonte om vrouwen te ontvoeren. Dat is iets om heel goed over na te denken. Aangezien ik er al over nagedacht heb, heb ik er geen probleem mee om het te doen. Ik denk dat dat betekent dat mijn ziel misschien donkerder is dan die van mijn broers. Misschien is dat wel zo. Ik was het tenslotte die het hoofd van mijn vrouw in een verdomde doos kreeg. Mijn vrouw, die werd meegenomen, *ontvoerd*.

‘Ik zal het doen,’ bied ik aan.

‘Het betekent oorlog. Als we haar te pakken krijgen en Mortimer ontdekt dat we haar hebben, betekent dat oorlog,’ zegt Massimo, en ik denk terug aan de brief die onze anonieme vriend ons stuurde.

Hij leek zoveel te weten; ik vraag me af of hij wist dat de oorlog waar hij ons voor waarschuwde, zo zou beginnen.

‘Wat als we haar meenemen en eisen dat hij zich overgeeft?’ stelt Dominic voor, en ik lach bijna. Dat zou het beste zijn als we met een zwakkere vijand te maken hadden. Maar we zouden nog eerder de hel zien dichtvriezen of varkens in de lucht zien vliegen dan dat Mortimer zich aan ons overgeeft.

‘Het is duidelijk dat ze belangrijk voor hem is,’ voegt hij eraan toe.

‘Ja, maar mannen zoals hij werken niet op die manier.’ Massimo schudt zijn hoofd. ‘Hij zou zich niet overgeven om zijn kind te redden. Als hij erachter komt dat wij haar hebben, betekent dat de dood voor iedereen die we kennen, hier en in Italië.’

Dominic bijt op de binnenkant van zijn lip.

We zijn sterk, maar als je niet weet hoe sterk de vijand is, kun je worden aangevallen. Massimo heeft Emelia, zijn vrouw. Dood haar, en je doodt de man die hij is. Ik weet dat hij op dit moment aan haar denkt. Dat zou ik ook doen, als ik een vrouw had.

‘Losgeld vragen zou wel eens plan B kunnen zijn,’ voegt Massimo toe.

‘Dus, plan A moet gericht zijn op het simpelste wat we kunnen doen,’ zeg ik met een zucht.

‘Ja, om oorlog te voorkomen,’ antwoordt Massimo. ‘Het eenvoudigste is uit te vinden waar hij is en een verrassingsaanval uit te voeren om hem uit te roeien. Iets wat hij niet ziet aankomen en waar hij zich niet op kan voorbereiden.’

Kippenvel kriebelt op mijn huid bij het vooruitzicht dat dit gaat gebeuren, dat we eindelijk Mortimer Viggo kunnen pakken, en op zó’n manier. Dit is een deur die wijd open zwaait zodat wij erdoor kunnen stappen.

‘Ik denk dat ik een reisje naar Rhode Island moet maken,’ bied ik aan. ‘Als deze vrouw inderdaad zijn dochter is, weet ze waar ze

FAITH SUMMERS

haar vader kan vinden. Als we zo'n plan kunnen uitvoeren, zou dat onbetaalbaar zijn.'

'We gaan allemaal naar Rhode Island,' antwoordt Massimo met een vastberaden knik. 'Jongens, laten we dit onder de pet houden. Ik kies er een paar uit die met ons meegaan. We vertellen niemand hierover tot het nodig is. Hoe minder mensen het weten, hoe beter.'

Dominic en ik knikken allebei.

'We hebben een goed plan nodig als we daar zijn,' zegt Dominic. 'Als zij het is.'

'Laat mij me daar maar zorgen over maken,' antwoord ik.

Die ogen van haar staren me aan, en ik voel het beest al in me woeden, klaar om toe te slaan.

HOOFDSTUK 2

ISABELLA

*D*mitri is hier weer...

Waarom?

Ik kan mijn norske blik niet helpen als hij door de deur van de cafetaria wandelt. Gisteren was al erg genoeg. Mijn werk hier in de kliniek is een van de weinige dingen die ik kan doen om aan de realiteit te ontsnappen.

Alleen al de aanblik van hem sleept me terug naar de duisternis van mijn wereld. Ik haat deze man hartgrondig. Ik haat hem zo erg dat het pijn doet in mijn hart om alleen al naar hem te kijken.

Ik weet niet hoe ik naar hem moet kijken zonder te denken aan de manier waarop hij Eric vermoordde, de liefde van mijn leven.

Onder normale omstandigheden zou een moordenaar zoals hij niet zo onbekommerd op me aflopen. Hij zou achter de tralies zitten en een serieuze tijd uitzitten voor zijn misdaden.

In mijn hel, echter, is hij mijn vaders rechterhand. Moorden bracht hem waar hij nu is, aan de rechterhand van de duivel.

Dmitri is een wandelende nachtmerrie, en die glimlach op zijn gezicht bespot mij voortdurend. Elke keer als ik deze man zie... dit mónster, word ik herinnerd aan mijn plaats in deze wereld en dat mijn leven niet van mij is. Het maakt niet uit waar ik ben. Of het nu thuis is of op het werk. Mijn vader doet altijd iets om de dingen in perspectief te plaatsen.

Meestal kan ik wel het een en ander uitzoeken en weet ik dat ik extra voorzichtig moet zijn. Deze week was echter een mysterie.

Er is iets aan de hand. Ik ben er nu van overtuigd.

Ik ben tweeëntwintig jaar oud. Als ik nu nog niet weet dat er nooit een saai moment is als het om mijn vader gaat, dan zal ik het nooit leren.

Maar als er iets aan de hand is, heb ik het recht te weten wat dat is. Ik haat het om paranoïde te zijn. Het is al erg genoeg dat ik de laatste dagen het gevoel heb dat iemand me in de gaten houdt. Ik kan dit soort narigheid niet gebruiken.

Terwijl Dmitri naar me toe komt, kijkt Sacha, mijn lijfwacht, vanuit de hoek van de kamer naar me. Hij moet ook aanvoelen dat er iets aan de hand is. Waarom zou ik anders twee bewakers nodig hebben om me naar de vergadering te begeleiden?

Dmitri stopt, loopt weg en knikt me toe, een stille opdracht om af te maken wat ik aan het doen ben zodat we kunnen vertrekken.

Ik haal oppervlakkig adem en probeer mijn zenuwen te kalmeren. Het is nog geen tijd om te gaan. Ik moet hier nog drie uur blijven. Ik haat het om eerder weg te gaan dan gepland en zonder enige reden.

Ik ben een assistent-psycholoog hier. Mijn doel is om cognitieve gedragstherapeut te worden en in de toekomst ergens te werken zoals in deze kliniek, met mensen die een trauma hebben opgelopen en PTSS hebben. Deze kliniek is perfect om alle relevante ervaring op te doen, omdat ze zowel klinische als poliklinische patiënten hebben.

Mijn vader houdt me strak onder zijn duim, dus ik weet ook wel dat al mijn doelen *wishful thinking* zijn, maar ik heb deze baan al negen maanden, rechtstreeks van de universiteit. Dat is op zichzelf al indrukwekkend, en ik neem het uiterst serieus. De Ridgewoodkliniek selecteert meestal professionals met meer ervaring en kwalificaties. Mijn toelating was gebaseerd op mijn indrukwekkende academische staat van dienst aan de Brown University en de drie zomers die ik hier vrijwillig heb doorgebracht. Ze hielden zoveel van me dat ze mijn aanvraag in een mum van tijd accepteerden. Zulke dingen waardeert ik.

Tegelijkertijd waardeert ik het dat ik mag werken. Het was iets waar ik mijn vader om moest smeken. Hij stond me die kleine vrijheid toe, maar op voorwaarde dat ik, net als op school, altijd mijn lijfwacht bij

me had, en als ik ergens moest zijn waar hij me wilde hebben, moest ik doen wat me gezegd werd.

Ik weet dat het weinig zin heeft om ruzie te maken met een van mijn vaders bewakers. Trouwens, als Dmitri hier is, betekent dat praktisch hetzelfde als wanneer mijn vader me zegt dat het tijd is om te gaan. Ik zal nu moeten vertrekken, of ik dat nu wil of niet. Ik zou het vreselijk vinden als het beetje vrijheid dat ik heb, weggenomen wordt.

Ik richt me weer op Joseph, de patiënt met wie ik vandaag heb gewerkt, en probeer me te beheersen.

‘Ik ga je aan Belinda overdragen, zodat je hier nog wat langer kunt blijven,’ zeg ik tegen hem.

Hij is een linebacker voor de L.A. Gladiators. Hij kwam twee maanden geleden binnen na een auto-ongeluk en is sindsdien enorm vooruit gegaan.

Hij steunt op zijn kruik en geeft me een glimlach. ‘Lieverd, als ik het nou eens overneem en terugga naar mijn kamer. Belinda gaat me gewoon wéér die walgelijke soep proberen te geven,’ antwoordt hij met een grinnik.

Ik kan het niet helpen, maar ik moet lachen. Hij heeft gelijk. Dat is precies wat Belinda zal proberen te doen.

Mijn collega's en de patiënten hier houden me op de been. Mensen zoals zij houden me verbonden met de realiteit. Ze helpen me te vergeten bij wie ik hoor.

‘Weet je zeker dat je het wilt proberen?’ Hij is capabel en deze week alweer een stuk sterker dan de week hiervoor, maar het ligt in mijn aard om voorzichtig te zijn.

‘Gaat goed. Vertrouw me.’ Hij geeft me een knipoog en ik kijk toe hoe hij de tijd neemt om weg te lopen.

Er zijn veel mensen in de buurt, maar zodra Joseph door de dubbele deur gaat, voel ik me kwetsbaar. Ik voel me alsof ik alleen ben en blootgesteld aan wat er ook met mijn vader gebeurt.

Voetstappen naderen me van achteren, en ik ontmoet de koude magnetische ogen van Dmitri. Hij lacht naar me en ik wou dat hij dat niet deed.

Sacha houdt zich afzijdig, durft zich er niet mee te bemoeien. Hij kent zijn plaats, en ik zou de mijne moeten kennen, zeker met een man als Dmitri. Een man die net zo slecht is als mijn vader.

‘Je bent er weer,’ zeg ik, mijn kaak gespannen. Bij hem kan ik me gewoon niet inhouden. Hij weet dat ik hem haat, maar wat ik nog meer haat is dat ik niet weet wat er aan de hand is.

‘Ik ben er weer,’ antwoordt hij.

Zoals de meesten van mijn lijfwachten, spreekt hij met een zweem van een Russisch accent. Het mijne is volledig verdwenen. Ik woon al twaalf jaar in de VS, en niemand zal denken dat ik het grootste deel van mijn jeugd in Moskou heb doorgebracht en weinig tot geen Engels sprak.

‘Hoe komt dat?’

‘Je vader heeft je ontmoeting met hem vervroegd,’ antwoordt hij op een vlakke toon.

Ik heb een Skypegesprek gepland met mijn vader over een paar uur. We hebben deze vergaderingen eens per maand als hij niet op bezoek is, en ze vereisen normaal gesproken niet de aandacht van zijn eerste bevelhebber. Hij schuift de tijd meestal ook niet vooruit.

‘Is er iets aan de hand?’ vraag ik.

‘Het is een speciale bijeenkomst.’ Een grinnik rommelt diep en laag in zijn borst.

Speciaal? Het bevalt me niet hoe dat klinkt. Ik hoop dat *speciaal* niet betekent dat mijn vader ontdekt heeft dat ik 's nachts het huis verlaat. Ik doe het niet vaak, enkel wanneer ik een kleine pauze nodig heb. Sacha let dan op mij, maar ook op zichzelf. Hij zou geen risico nemen dat hem zijn leven zou kosten. Ik denk trouwens dat als mijn vader ervan wist, Sacha al dood zou zijn. Daar zouden we geen speciale vergadering voor nodig hebben.

Terwijl ik de zorgen uit mijn hoofd duw, richt ik me weer op mijn ergernis. ‘Besloot je me daarom te vergezellen? Heel ontroerend.’

‘Pittig. Héél pittig. Ik ga ervan genieten om die mond van jou eens goed aan het werk te zetten.’

Mijn ogen worden groot en ik knipper een paar keer terwijl mijn wangen rood worden. Ik voel me zowel geschokt als vernederd door

zijn woorden. De laatste tijd is hij zo, spreekt hij zijn verachtelijke gedachten vrijelijk uit. Maar zó erg was het tot nu toe nog niet.

‘Pardon?’ pareer ik. ‘Hoe durf je zo tegen me te praten?’

Ik klink alsof ik de ballen heb om het tegen hem op te nemen. Maar een rilling loopt over mijn rug als de humor van zijn gezicht verdwijnt en wordt vervangen door iets koude en donkere dat me eraan herinnert dat ik mezelf in de hand moet houden.

‘Let op je toon als je tegen me spreekt, Isabella,’ waarschuwt hij met een harde blik. ‘Ik praat tegen je zoals ik wil, en ik zal me inbeelden dat die mond van jou me zal plezieren op welke manier ik maar wil.’

Een glimlach trekt zijn mondhoeken omhoog, en een lok van zijn blonde haar valt over zijn oog. Zijn blik reist over mijn hele lichaam en zijn ogen betasten me overal.

Ik ben niet gek. Ik zie hoe hij naar me kijkt en ik vind het niet leuk. Hij is vijftien jaar ouder en hij kijkt al zo naar me sinds ik twaalf was. Vol lust en verlangen. Twee dingen die genoeg zouden moeten zijn om hem te doden, maar toch doet hij het met gemak.

Niemand mag bij me in de buurt komen. Het betekent de dood. Dat weten ze allemaal. Ze weten allemaal wat de gevolgen zijn als je in de buurt komt van de dochter van Mortimer Viggo.

Aangezien hij de opdracht had gekregen om de enige man te doden die ooit dicht bij mij in de buurt kwam, weet ik dat deze man alleen maar op zo’n overduidelijk seksuele manier naar mij kan kijken als hij daarvoor toestemming heeft gekregen.

‘Laten we gaan,’ zegt Dmitri en werpt een blik op Sacha. Hij gebaart dat hij me moet volgen en loopt voor me uit.

Ik volg en kijk om naar Sacha als hij ons inhaalt. Hij schudt zijn hoofd naar me – een stille waarschuwing om me gedeisd te houden.

Ik luister altijd naar hem. Hij zorgt al voor me sinds mijn geboorte. Sacha is de enige van mijn vaders bewakers die aardig tegen me is en me als een persoon behandelt. In feite beschouw ik hem als een vader. Dus ik zal zeker zijn waarschuwing opvolgen.

Ik kijk weer voor me en glimlach naar mijn collega’s op het werk als ik door de automatische schuifdeuren loop. Voor hen ben ik *Isabella Baker*, dochter van een rijke, overbezorgde zakenman die erop staat

dat zijn dochter overal waar ze gaat bodyguards bij zich heeft. Zo is het altijd geweest.

Ik moet er wel uitzien als een verwende prinses. Mensen realiseren zich niet dat we dat verhaal vertellen om ervoor te zorgen dat we veilig zijn. Het verhaal dat ik vertel om de kleine vrijheden die ik heb, te behouden.

Ik heb een meer beschermd leven geleid dan de meesten in de Bratva, omdat mijn vader de leider is van de Cirkel van Schaduwen. Een man die mensen graag zouden elimineren. Niemand buiten de kring heeft hem ooit echt ontmoet. Ze kennen misschien zijn naam, maar ze zullen nooit zijn gezicht zien. Hij heeft het zo voor elkaar gekregen dat de naam *Mortimer Viggo* bij eender wie zou kunnen horen.

Niemand weet ook hoe graag ik aan hem zou willen ontsnappen. Alleen al als ik dénk aan wat er de laatste keer gebeurde, siddert mijn ziel van angst. De straf die ik kreeg was een les die ik nooit zal vergeten zolang als ik leef.

Sacha doet de autodeur voor me open en ik schuif op de achterbank. Hij gaat op de bestuurdersstoel zitten, en in plaats van Dmitri naast hem, zoals de bedoeling is, gaat hij naast mij zitten.

Sacha start de auto, en we rijden de parkeerplaats af, de weg op.

‘Voorzichtig, prinses. Je hoofd kan ontploffen als je te hard nadenkt,’ hoort Dmitri.

Ik werp hem slechts een blik toe, terwijl ik de berekenende blik in zijn ogen in me opneem, en blijf dan uit het raam kijken. Weldra verlies ik mezelf in de passerende bomen, zoals altijd wanneer ik in mijn eigen auto rijd.

Ik mag niet verder rijden dan het centrum van de stad, dat is twintig minuten van waar ik woon. Werk wordt als te ver beschouwd, en ik mag zeker niet rijden naar de plaats van deze geplande gesprekken met mijn vader. Ze vinden plaats in het huis van Nikoli Solteck, de voormalige brigadier van mijn vaders broederschap. De Cirkel van Schaduwen wordt beschouwd als Bratva, maar ze maken er niet echt deel van uit als het gaat om de traditionele hiërarchie en de organisatie. De Bratva's met wie mijn vader omgaat, zijn zeldzaam.